

Arrest

nr. 183 911 van 16 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H.-P. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 25 maart 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 14 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.09.2013 werd ingediend door :

B.(...) B.(...), C.(...) (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheden het feit aan dat zijn moeder overleed te Gent op datum van 23.07.2012 en dat hij sindsdien bij zijn tante, mevrouw B.(...) K.(...) (...) verblijft die instaat voor zijn onderhoud en zijn opvoeding. Hij heeft geen contact meer met zijn vader; zodat zijn tante het enige familielid is dat hij nog heeft.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat het hele gezin in Cotonou (Bénin) woonde waar zijn vader, Dhr. B.(...) N.(...) M.(...) J.(...), werkzaam was. Beide visumaanvragen van betrokkene werden ingediend en behandeld te Cotonou (Bénin). Bovendien blijkt uit deze visumaanvragen dat betrokkene ook school liep in Cotonou, met name in het College C.(...) P.(...) A.(...) en dit tot het aflopen van het schooljaar 2011-2012.

Betrokkene kwam in België aan op datum van 08.07.2012. De contactgegevens van zijn vader bevinden zich in het administratief dossier van betrokkene. De bewering dat hij geen contact meer zou hebben met zijn vader wordt dan ook niet aanvaard door onze diensten. Het blijft bij een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Verder stellen we vast dat betrokkene de verwantschap met zijn tante niet bewijst. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3, 5 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Echter, we stellen vast dat betrokkene meerderjarig is en zich dus niet meer kan beroepen op dit verdrag.

Betrokkene haalt verder aan dat hij geen familieleden meer heeft in het land van herkomst en dat hij dan ook geen plaats heeft om te logeren. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in het buitenland (RDC, Niger en Bénin sinds 2006) en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het buitenland. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zijn vader nog steeds in het land van herkomst verblijft en bovendien over voldoende middelen beschikt.”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 maart 2014 eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 14 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: B.(...) B.(...), C.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting betwist verweerder de samenhang tussen beide bestreden beslissingen.

3.2. Daargelaten de vraag of de verwerende partij, gelet op het gestelde in artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, een exceptie die betrekking heeft op de samenhang voor het eerst ter terechtzitting kan invoeren, sluit het enkele feit dat er geen juridische samenhang tussen zaken is die tot een samenvoeging ervan noopt niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een gezamenlijke behandeling van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen (cf. RvS 16 mei 2012 nr. 219.381). Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort bovendien tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De Raad stelt vast dat beide bestreden beslissingen op dezelfde dag door dezelfde gemachtigde ambtenaar werden genomen en op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan de verzoekende partij. De Raad is, in de gegeven omstandigheden, van oordeel dat de gezamenlijke behandeling het vlot verloop van het geding niet schaadt.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan samenhang, dient te worden verworpen.

3.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – zie punt 1.3.) wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel onder andere de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van een middel dat gestoeld is op een schending van een hogere verdragsbepaling. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft

waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

Verweerder stelt in zijn exceptie dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. De argumentatie van verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van verzoeker te weerleggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

3.5. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van “(...) de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onder andere de artikelen 2 en 3 van het andere principe volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen door kennis te nemen van alle elementen van de rechtszaak, de beoordelingsfout en de invloed in de oorzaken en motieven, en schending van het evenredigheidsprincipe (...)”. Tevens maakt verzoeker gewag van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “(...) het principe van een goede administratie (...)”. Verzoeker zet zijn enig middel als volgt uiteen:

“A. Over het middel betreffende de schending van artikel 8 van het Verdrag van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden
(...)“

Over de overvloedige jurisprudentie van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens kan men het volgende lezen :

Wanneer een risico op de schending van het recht op respect van het privéleven en/of familieleven aangehaald wordt, zal de Raad eerst onderzoeken of er een privé- en/of familieleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of schade toegebracht werd door de omstreden akte. Wat de appreciatie van het wel of niet bestaan van een privé- of familieleven betreft, moet de Raad zich op het ogenblik dat de omstreden akte genomen werd plaatsen (cf Cour EDH 13 février 2001 Ezzoudhi/France, § 25; Cour EDH 31 octobre 2002? Yidlz:Autriche, § 34; Cour EEDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

Het begrip privéleven is niet bepaald door artikel 8 van het EVRM. Het Hof EDH benadrukt dat het begrip "privéleven" een brede term is en dat het niet mogelijk noch noodzakelijk is om er een uitvoerige definitie over te geven (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemitzi/Allemagne, § 29);

Men dient er hier aan te herinneren dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 8 door de raad die voortvloeit van het arrest van DE RAAD VOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN n° 56 204 van 17 februari 2011 in de zaakX/AG.

Wat het bestaan betreft van een familieleven, moet men eerste nagaan of er kwestie is van een familie. Vervolgens moet blijken, in de feiten, dat de persoonlijke band onder de leden van deze familie voldoende nauw is (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande § 150).

Vervolgens moet de Raad onderzoeken of er inmenging is in het familie- en/of privéleven.

In dit opzicht dient nagegaan te worden of de vreemdeling voor de eerste maal de toelating gevraagd heeft of indien het gaat om een beslissing dat een einde stelt aan het verworven verblijf.

Indien het om een eerste toelating gaat, beschouwt het Hof dat er geen inmenging is en er niet wordt overgegaan tot een onderzoek op basis van de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM.

In dit geval beschouwt het Hof VRM niettegenstaande dat het passend is te onderzoeken of de Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het privéleven en/of familieleven te behouden en te ontwikkelen (Cour EDH 28 novembre 1996? Ahmut:Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Dit wordt gedaan door het evenwicht van de aanwezige belangen na te gaan. Indien uit het nagaan van het evenwicht van de belangen voortvloeit dat de Staat gehouden is aan dergelijke positieve verplichting, is er schending van artikel 8 van het EVRM (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

Het betreft een beslissing dat een einde stelt aan het verworven verblijf. Het Hof VRM aanvaardt dat er inmenging is en dat het passend is de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM n overweging te nemen.

Het recht op privéleven en familieleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM is niet absoluut. Het kan inderdaad beperkt worden door de Staten binnen de limieten aangehaald in hoger vermeldde paragraaf.

Zo is er inmenging van de openbare autoriteit toegelaten voor zover zij voorzien is door de wet, dat zij geïnspireerd zou zijn door één of meerdere wettelijke doeleinden aangehaald in de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM en dat zij noodzakelijk zou zijn in en democratische maatschappij om ze te bereiken.

In dit laatste perspectief, komt het er op aan dat autoriteit aantoont dat zij zich zorgen maakt over het regelen van een juist evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de schade.

Betreffende de immigratie heeft het Hof in beide hoger vermeldde hypothesen, bij verschillende gelegenheden er aan herinnerd dat het EVRM op zich geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde het grondgebied van een Staat te betreden of er te verblijven waarvan hij geen burger is (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). Het artikel 8 van het EVRM kan evenmin geïnterpreteerd worden voor een Staat de algemene verplichting te hebben om de keuze te respecteren door vreemdelingen om het land van gemeenschappelijk verblijf en de familiehereniging op het grondgebied van dit land toe te laten (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39) Krachtens een principe van goed vastgesteld internationaal recht, komt het inderdaad aan de staat erop neer de openbare orde te verzekeren, in bijzonder in het uitoefenen van haar recht op het controleren van de toegang en het verblijf van de niet nationale (Cour EDH, 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67).

Bijgevolg heeft de staat het vermogen de voorwaarden te dien einde te bepalen.

4.3.2.2.3 Rekening houdend met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, evenals deze van de beschikkingen van het Verdrag, zijn van de order van de waarborg en niet van de eenvoudige goede wil of de praktische schikking (Cour EDH 5 février 2002, Conka/Belgique, § 83) enerzijds en van het feit dat dit artikel zich beroept op de beschikkingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), anderzijds behoort het aan de administratieve overheid alvorens een beslissing te nemen, over te gaan tot een zo streng mogelijk onderzoek van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.3.2.2.4. Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient men in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze het bestaan van privé- en familieleven die zij aanhaalt vast te stellen, rekening houdend met de omstandigheden van de rechtszaak, alsook de manier waarop de omstreden beslissing schade toegebracht heeft.

Dit houdt in dat de inmenging zou gebaseerd zijn op een dringende sociale nood en onder andere evenredig zou zijn met de wettelijk beoogde doelen, ; het behoort aan de autoriteit om aan te tonen dat zij de zorg genomen heeft het juiste evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de schade aan de rechten van verzoekster te sparen;

In dit opzicht dient men vooreerst het bestaan van een familieleven te bepalen.

Toen verzoeker zijn aanvraag tot regularisatie van verblijf heeft gedaan, heeft hij zijn familiale band met Mevrouw B.(...) K.(...) S.(...) , die zijn tante is en bij wie hij leeft aangetoond;

Verzoeker heeft zijn land van herkomst verlaten voor vakanties in België zoals gewoonlijk in het gezelschap van zijn moeder, zijn jong zus en zijn jonge broer.

Het is bijgevolg niet de eerste keer dat verzoeker ons grondgebied betreedt. Hij verbleef telkens op het adres van zijn tante die sedert het overlijden van zijn moeder instaat voor zijn onderhoud en opvoeding; Het is niet bij toeval dat verzoeker zich bij deze dame bevindt die trouwens dezelfde naam heeft als hij. Het is een nauwe familieband die bovendien de beslissing van Mevrouw B.(...) motiveert verzoeker en zijn broers ten laste te nemen.

Zonder deze familieband zou zij zich niet geëngageerd hebben deze drie kinderen ten laste te nemen en dit sinds het overlijden van hu moeder tot heden.

Voor het ogenblik leeft hij op de woonplaats van zijn tante en wordt nog steeds door haar ten laste genomen; Dat wanneer hij in zijn aanvraag tot verblijfsvergunning hij het voordeel van artikel 8 van het EVRM aangehaald heeft, kon tegenpartij door deze beslissing te nemen de intensiteit van deze familiebanden die verzoeker en zijn tante binden niet kennen.

Het is ontwijfelbaar dat verzoeker en zijn tante een familie vormen en dat zij zeer nauwe banden hebben;

Dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof van de Rechten van de Mens voortvloeit dat de familieband vermoedelijk is (cf. Cour EDH 21 juillet 1988, Berrehab/Pays-Bas, § 21.; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 60);

Overwegend dat het begrip 'familie' een feitelijk begrip is;

Dat in onderhavig geval de familieband onder verzoeker en zijn tante niet kan betwist worden ten opzichte van de hoger vermelde elementen en geen enkel element in het administratief dossier toelaat hoger vermeld vermoeden om te keren, aangezien meerdere stukken van het administratief dossier in tegendeel bewijzen dat beiden op hetzelfde adres verblijven. Het bestaan van een familieleven kan wat hen betreft dus vermoedelijk zijn.

Dat alle elementen van het administratief dossier voldoende de werkelijkheid van het familieleven onder hen vaststelt;

Dat tegenpartij rekening had moeten houden met het werkelijk aspect van de zaken. Zij heeft zich echter beperkt tot het staande houden dat de familieband onder verzoeker en zijn tante niet vastgesteld is zonder eender welk element van bewijs voor te leggen om zijn zeggen te staven;

Dat het hier om een valse motivatie gaat in de mate dat verzoeker situaties voorlegt die de familieband (feitelijk begrip) onder verzoeker en zijn tante bewezen zijn;

Dat dergelijke motivering niet kan weerstaan aan de nauwkeurige analyse van de principes van een goede administratie en de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Dat om deze reden de beslissing zal moeten nietig verklaard worden.

Betreffende de evenredigheid van de inmenging van de staat ten opzichte van het respect voor het familieleven

Er dient te worden aan herinnerd dat de mogelijkheid om een einde te stellen aan een verblijfsvergunning niet deze mag overtreffen om na te gaan of de maatregel van verwijdering bijgevolg genomen niet van nature is om een mogelijke schending van een fundamenteel erkend recht en/of rechtstreeks gevolg in België tot gevolg te hebben (arrêt n° 28.158 du 19 mai 2009).

Dat uit de termen van de beslissing niet voortvloeit dat verwerende partij overgegaan is tot de appreciatie van de evenredigheid tussen het aantasten van het respect van het privéleven van verzoeker veroorzaakt door de beslissing van niet ontvankelijkheid en het objectief beoogd door de Belgische Staat.

Uit het administratief dossier of de omstreden beslissing vloeit niet voort dat verwerende partij overgegaan is tot het opmaken van de balans van de aanwezige belangen, ten opzichte van de huidige familiale situatie van verzoekende partij.

Dat geenszins blijkt of zij nagegaan heeft of er een werkelijke mogelijkheid bestaat voor de ontwikkeling van een normaal en effectief familieleven van verzoekende partijen haar familie ergens anders dan op het Belgisch grondgebied;

Dat dit onmogelijk is gezien het feit dat de tante van verzoeker Belg is, en dat zij de enige is die zich met hem kan bezighouden waarvan de moeder plotseling hier in België overleden is;

Dat verzoeker nooit illegaal in het Koninkrijk verbleven is, en dat indien zijn moeder nog in leven was, hij rustig met haar in zijn land van herkomst zouden leven.

Dat het ingevolge het overlijden van deze is dat de tante van verzoeker besloten heeft hem ten laste te nemen opdat hij niet delinquent zou worden zoals vele jongeren van zijn ouderdom.

Dat tegenpartij rekening zou gehouden hebben met al deze elementen alvorens te beslissen verzoeker naar zijn land van herkomst terug te sturen.

Er blijkt nochtans niet uit de motieven van de beslissing dat tegenpartij de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker in overweging genomen heeft alvorens noch in haar principe noch op evenredige wijze het benadelen van het privé- en familieleven van verzoeker en zijn familie in overweging te nemen; De omstreden akte zal verzoeker gedurende een onbepaalde tijd beroven van een familieleven en zal een onevenredige inmenging betekenen ten opzichte van zijn privé- en familieleven;

Het bevel zijn woonplaats te verlaten is niet gerechtvaardigd ten opzichte van de beschikkingen van artikel 08 van het voornoemd EVRM;

Dat men dient te overwegen dat de maatregel die de toekenning van het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker weigert een inmenging betekent van de openbare overheid in zijn privé- en familieleven;

Dat hoewel in bepaalde omstandigheden dergelijke inmenging zou toegelaten zijn, diende tegenpartij aan te tonen dat zij zich zorgen maakte om een juist evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de schade;

Dat tegenpartij zich beperkte tot het aanduiden in haar motivatie dat "de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid zijn";

Dat deze motivatie geen enkel andere ontwikkeling bevat om aan te tonen dat verwerende partij bezorgd was om een juist evenwicht tussen het doel beoogd door artikel 9bis en de ernst van de schade aan het recht van verzoekers aangaande het respect van haar privé- en familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM te ontzien;

Dat deze beslissing schade berokkent aan een fundamenteel recht beschermd door artikel 8 EVRM;

Dat bijgevolg de beslissing van weigering genomen door tegenpartij op een stéréotypé, onvoldoende en bijgevolg illegale motivatie berust;

Dat dergelijke motivatie van tegenpartij bijgevolg volledig verplaatst is van de werkelijkheid, en bijgevolg inadequaat.

Tegenpartij is eveneens van mening dat een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn banden in België geen onevenredige inmenging is ten opzichte van het recht op familieleven.

Er is echter geen enkele garantie betreffende het feit dat verzoeker naar België zou kunnen terugkomen eens dat hij naar zijn land van herkomst of afkomst vertrokken is;

Inderdaad, de procédures voor het bekomen van een visum naar het Schengen gebied zijn lang maar ook en vooral moeilijk terecht komen.

Dat uit het in balans leggen van de belangen voortvloeit dat de Belgische Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het privé- en/of familieleven te behouden en te ontwikkelen (Cour EDH 28 NOVEMBRE &çç§, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006? Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38);

Dat het behoort dat de administratieve overheid overgaat, alvorens een beslissing te nemen, tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben;

Dat in onderhavig geval de omstreden beslissing "een belemmering veroorzaakt aan het privé- en familieleven van de verzoeker, zijn effectieve verwijdering de facto een breuk zou betekenen in de constante relaties die hij op het Belgisch grondgebied met zijn tante onderhoudt.

Overwegend dat uit de ontwikkelingen die voorafgaan dat verzoeker verplicht is de nietigverklaring van de omstreden beslissing te vragen voor :

- Schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980*
- Schending van de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de administratieve akten;*
- Schending van het principe van een goede administratie;*
- Duidelijke beoordelingsfout;*
- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;*

Dat in dit opzicht verzoeker aanhaalt dat het principe van een goede administratie aan de administratieve overheid gelast met een vordering onder andere oplegt met voorzorg te handelen, rekening te houden met alle pertinente elementen van de rechtszaak en het geval met zorg en nauwkeurigheid te onderzoeken over dewelke zij rechtsprekt (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 24 avril 2009); quod non in onderhavig geval;

Dat een jurisprudentie van het Hof van Cassatie leert dat elke motivering adequaat moet zijn in die zin dat zij redelijkerwijze elke administratieve beslissing moet gronden (Cass., 5 février 2000? Bull; Cass. 2000, p. 285);

Dat het een constante jurisprudentie is dat de formele motivering tot dewelke de administratieve overheid gehouden is aan de bestemming van de beslissing moet toelaten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is door klaar en duidelijk de redenering van zijn auteur te laten kennen, teneinde aan betrokken persoon toe te laten, eventueel, haar te kunnen betwisten in het kader van een beroep en aan de bevoegde jurisdictie haar controle hierover uit te oefenen;

Dat door dit feit tegenpartij artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende het verblijf van de Vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, de duidelijke beoordelingsfout en het algemeen principe volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen door kennis te nemen van alle elementen van de rechtszaak;

Dat de verplichting elke administratieve akte adequaat te motiveren die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bestaat uit in de aanduiding in de akte van de overwegingen naar recht en naar feiten die als basis voor de beslissing dienen.

Uit hetgeen voorafgaat zijn de elementen naar recht en naar feiten volledig onjuist;"

Als bijlage voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift de volgende bijlagen: een studentenkaart (verzoekschrift, bijlage 3), een attest van het ziekenfonds waaruit blijkt dat de moeder van verzoeker op 23 juli 2012 is komen te overlijden en een schrijven van dokter B. V. van diezelfde datum die dit bevestigt (verzoekschrift, bijlage 4), een medisch attest van dokter B. V. aangaande het overlijden van de moeder van verzoeker en een aankomstverklaring (bijlage 3) van de moeder van verzoeker op datum van 12 juli 2012 (verzoekschrift, bijlage 5).

4.2. Het aangevoerde middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van "het principe van een goede administratie". Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze

rechtsregel of het beginsel wordt geschonden” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker verzuimt uiteen te zetten welk principe van *“goede administratie”* hij dan wel bedoelt en hoe dit geschonden zou zijn.

4.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.4. Waar verzoeker stelt dat *“(…) de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen door kennis te nemen van alle elementen van de rechtszaak (…)*”, voert hij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.6. Waar verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beoordelingsfout heeft gemaakt en spreekt van *“(…) de invloed in de oorzaken en motieven (…)*”, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(…)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 september 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende (zie punt 1.1.). Verzoeker beriep zich daarbij op de volgende buitengewone omstandigheden:

"(...)

2.1. Mijn cliënten zijn afkomstig uit de DR Congo en zijn naar België gekomen met een Schengenvisum type C, samen met hun moeder, Mevrouw C.(...) M.(...), geboren te (...) op (...).

Op 12 juli 2012 hebben mijn cliënten een aankomstverklaring gedaan bij de gemeente Gent.

Mijn cliënten en hun moeder waren immers van plan hun tante, respectievelijk zus, te bezoeken, nl. Mevrouw B.(...) K.(...), geboren te (...) op (...), van Belgische nationaliteit, wonende (...).

Totaal onverwachts is de moeder van mijn cliënten, Mevrouw C.(...) M.(...), op 23 juli 2012 in het UZ te Gent overleden aan een longembolie.

Mijn cliënten werden na deze schokkende gebeurtenissen dan ook opgevangen door hun Belgische tante, Mevrouw B.(...) K.(...), die sedertdien instaat voor het onderhoud en de opvoeding van de drie kinderen.

Mijn cliënten zijn dan ook de neven en nicht van een Belgische dame, welke na het jammerlijk overlijden van hun moeder, voor hen zorgt.

Zij hebben geen contact meer met hun - vermoedelijk - in de DR Congo verblijvende vader, zodat hun tante het enige familielid is dat zij nog hebben.

Een terugkeer naar Congo zou in hoofde van mijn cliënten dan ook een schending uitmaken van de artikelen 3, 5 en 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Mijn cliënten kunnen dan ook onmogelijk naar Congo terugkeren en bevinden zich in buitengewone omstandigheden.

2.2. Immers, overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

In casu hebben mijn cliënten geen contact meer met hun biologische vader en is hun moeder overleden. Zij worden verzorgd en opgevoegd door hun tante die Belgische is en die haar hele leven in België heeft opgebouwd. Van deze tante kan dan ook niet verwacht worden dat zij zou terugkeren naar Congo om aldaar de kinderen op te voeden, temeer daar zij ook volledig instaat voor hun levensonderhoud en zij onmogelijk de nodige financiële middelen in Congo zal kunnen vergaren teneinde in het onderhoud van het gehele gezin te kunnen voorzien.

2.3. Gegrond op het Kinderrechtenverdrag moet het belang van het kind dan ook de rode draad zijn bij het onderzoek van een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door een vreemde kind.

Bovendien moet er rekening gehouden worden met het standpunt van het Belgische familielid dat geoordeeld heeft dat het in het belang van de kinderen is om in België te verblijven.

Door het uitnodigen van de kinderen om terug te gaan naar hun land van herkomst om er via de Belgische diplomatieke post een aanvraag in te dienen, plaatst de Dienst Vreemdelingenzaken deze kinderen in de onmogelijkheid om een beslissing te nemen die het best overeenstemt met hun belangen.

De kinderen hebben immers geen familie meer in Congo zodat zij nergens naartoe kunnen of ergens kunnen logeren.

Zelfs indien de kinderen beslissen om geen gevolg te geven aan deze uitnodiging, is het zeker niet in het belang van mijn cliënten dat zij in een illégale en précaire situatie blijven. In deze situatie kunnen onmogelijk de primaire behoeften van de kinderen verzekerd worden.

2.4. Conform artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht» dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Het ingrijpen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, is slechts toegestaan onder de driedubbele voorwaarde, dat dit bij wet voorzien is, dat één van de doelen opgesomd in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM nagestreefd wordt en dat hetgeen in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het nagestreefde doel, niet overschreden wordt,

2.5. Verscheidene beginselen werden uitgewerkt door het Europees hof voor de rechten van de mens om deze noodzakelijkheid objectief te onderzoeken. De inmenging moet gerechtvaardigd zijn door een dringende maatschappelijke noodzaak en berusten op pertinente en afdoende motieven. Bij het proportionaliteitsonderzoek gaat het Hof na of er een redelijk verband is tussen de aantasting van het recht enerzijds en het nagestreefde legitieme doel anderzijds. De DVZ dient aan te tonen dat hij er naar streeft om een juist evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Het nagestreefde legitieme doel blijkt dat van de verdediging van de openbare orde te zijn. De persoon die vraagt om gemachtigd te worden tot verblijf voor een duur van meer dan drie maanden moet, behalve in uitzonderlijke omstandigheden, zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post. De bekommernis om de naleving van de wet te verzekeren bevat zeker een wettig doel in een rechtstaat.

Het onderzoek van de evenredigheid maakt dat de belangen van de personen van wie de rechten zijn bedreigd en het wettig belang van de overheid tegen elkaar moeten afgewogen worden. Het belang in casu van de kinderen is, zoals hierboven aangetoond, de eerbiediging van hun privé- en gezinsleven en het recht om op het Belgisch grondgebied te blijven gedurende de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf. Het belang verdedigd door de overheid is de eerbiediging van het principe van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980, namelijk dat een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden bij de diplomatieke en consulaire post dient ingediend te worden.

Deze vereiste is dan ook kennelijk onevenredig, rekening houdende met het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de kinderen met hun enig nog overblijvende familielid en de jonge leeftijd van de twee jongste kinderen.

2.6. Mijn cliënten bevinden zich dan ook in de artikel 9bis Vw. bedoelde buitengewone omstandigheden welke hen verhinderen terug te keren naar hun land van herkomst. Derhalve is hun aanvraag ontvankelijk.

(...)”

4.9. In de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt wel degelijk ingegaan op het gezinsleven dat verzoeker meent te onderhouden met zijn tante: “(...) Verder stellen we vast dat betrokkene de verwantschap met zijn tante niet bewijst. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...)” Verzoeker stelt dienaangaande dat de “(...) tegenpartij rekening had moeten houden met het werkelijk aspect van de zaken. Zij heeft zich echter beperkt tot het staande houden dat de familieband onder verzoeker en zijn tante niet vastgesteld is zonder eender welk element van bewijs voor te leggen om zijn zeggen te staven; (...)” en dat er sprake is van “(...) een valse motivatie (...)” nu de familiebanden tussen hem en zijn tante bewezen zouden zijn, maar hiermee slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen dat er onvoldoende bewijs voorligt om te kunnen spreken van verwantschap. Verzoeker meent dat de eerste bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is, maar ook hierin kan hij niet worden gevolgd aangezien er duidelijk wordt ingegaan op de door hem in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden.

4.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

4.11. De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* het geval is tussen verzoeker en zijn tante, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). De vraag rijst of er in hoofde van verzoeker sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij samenwoont met zijn tante, dat zij instaat voor zijn onderhoud en opvoeding en er sprake is van een nauwe familieband, maar maakt naast deze blote beweringen op geen enkele manier concreet waaruit de vereiste afhankelijkheid in zijn geval zou blijken. Er kan bovendien bezwaarlijk worden gesproken van een kind aangezien verzoeker ondertussen bijna 22 jaar oud is.

4.12. Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker zou worden aanvaard, dringt zich de vaststelling op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating, aangezien verzoeker nooit tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient, in weerwil van wat verzoeker doet uitschijnen in zijn verzoekschrift, geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Verzoeker beweert dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om ergens anders dan in België een familieleven te leiden nu zijn tante Belg is. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, wel degelijk een belangenafweging wordt gedaan waarbij wordt gesteld dat “*de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*”. Bovendien wordt in deze beslissing gewezen op de vader van verzoeker die blijkens het administratief dossier nog in het land van herkomst zou verblijven, overwegingen waar verzoeker niets tegenin brengt. Verzoeker geeft in zijn middel nog aan dat hij geen zekerheid heeft dat hij nog naar België zou kunnen terugkomen en dat de procedure om een visum te krijgen lang en moeilijk is, maar hiermee loopt hij vooruit op de feiten.

4.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het evenredigheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN